

vagy Gerald Philippe a csinosabb színész. Nekem Jean Marais tetszett jobban, nem is külsőre inkább a hűvösebb, komorabb személyisége miatt. És mit ad isten, egyik bátyám szalagavatóján épp csak 15 éves voltam, elem toppant Feri bátyád, még a francia színésznél is csinosabban, hűvös eleganciával, elbűvölő komorsággal, mély tónusú hanggal. Mint a filmekben, szólt a zene, a zenekar Vámosi János akkori nagy slágerét játszotta: „*Ne hagyd el soha azt, ki téged szívből imád...*” kavarogtak a táncosok a tangó ritmusára. Nevetgéltek a fiatalok és én csak egyetlen sötéthajú, sötét tekintetű, hűvös mosolyú, már-már vadnak tűnő férfit bámultam. Ó! Okvetlenül bele kellett szeretnem.

(És ez volt az a pont, ahol a beszélgetésünk fonalának gombolyagja nem az iskolák és tantermek világa felé gurult, hanem a szerelem felé. Bárhogy is próbáltam a szót visszaterelni, Rozika néni mindig kicselezett, aztán hagytam, menjen csak a történet arra, amerre ő szeretné. Mert bármi is történt ezután, Rozika néni és Feri bácsi története az iskolán keresztül összekapcsolódott és új életre kelt, a szerelem szárnyán.)

– A kapcsolatunk sok évig plátói volt, mert mindkettőnket lekötött a tanulás, de nem váltunk el egymástól sok időre. Feri bátyád korához képest nagyon komoly és felelősségtudó volt, nagyon szorgalmasan tanult és ez imponált nekem. Engem Egyekre helyeztek, ahol három évig tanítottam, méghozzá 49 gyereket egyszerre. Szót fogadtak, pedig sosem verekedtem vagy kiabáltam, pedig még magam is félig gyereklány voltam még. Az albérletben fűtetlen szobában aludtunk, mert a házinéni féltette a bútorait a szétszáradástól. A kicsiny kis kezdő fizetést meg kellett osztani. Volt egy kis rezsónk, teát főztünk, meg kenyeret ettünk szalonnával. Feri bátyád meg az egri tanárképzőbe járt, földrajz-testnevelés szakra, közben meg a kör-

nyező tanyavilágban tanított. Akkor még szombaton is dolgoztunk. Délután rohantam az állomásra, hogy késő este hazaérjek. Már mindenki aludt, beosontam és lefektüdtem az ágyamba, vasárnap ebéd után végre együtt sétálhattam Feri bátyáddal a parkban, akkor divat volt korzózni. Aztán 1963-ban végre egybekelhattünk. Két szép lányunk van, akik felnőttek és négy unokával örvendeztettek meg minket.

Végre én is hazakerültem, de valamit megtanultam: ha az ember szebb életre vágyik, dolgozzon meg érte! Mi ebben nagyon egyet értettünk. Feri bátyád is keményen dolgozó, komoly fiatalember volt. Nem riadt vissza a paraszti munkától sem: volt kukoricánk, dohányunk, paradicsomunk. A kertben sok gyümölcsfa – rengeteg befőttet főztünk be akkoriban. Az iskolában is sok feladata volt, mint igazgatóhelyettesnek. Akkor még voltak fáklyás felvonulások, tábortüzek, MHSZ napok, rajgyűlések, nagy biciklis kirándulások a Nagyerdőre, sportbemutatók és ezt mind neki kellett felügyelni. És hogy mit szeretett enni?! Hát az életerős férfiak kedvencét, vagyis mindent, csak hús is legyen benne. *(Nevetünk!)* Ennyi aktivitás mellett kellett is a kalória. Ő bent dolgozott a főépületben én sokáig a Vasút úti iskolában B. Papp Irénke és Maczó Miklósné társaságában. A diákjaimra is szívesen emlékszem vissza, én azt se bántam, ha valaki nem színjeles, de az életben mégis jó szakember lett. Sokan még ma is köszönnek az utcán vagy megállnak beszélgetni. Jó érzés látni, tudni róla, hogy az életben megállják a helyüket.

Aztán a sors úgy hozta, hogy egyedül maradtam. Feri bátyád már tizenharmadik éve nincs velem, utolsó percéig gondoztam, mellette voltam.

(Ülünk az ebédlőben és körülöttünk többtucat fénykép kirakva a falon, az asztalon, a kredenc üvege mögé. Feri bácsi, a gyerekek, az unokák, a szülők és testvé-

rek, családi összejövetel, esküvő, keresztemelő, temetés. És még hoz néhány albumot: *nézzük meg ezt is, meg még itt is Feri bátyád*, ezen diplomázott, ezen dohányt fűz, ezen zászlónak tiszteleg, de jó kép! Ezen ballonkabátban, erre én is emlékszem, olyan érzés fog el, mintha ő is odatelepedne mellém és együtt beszélgetnénk a régi szép időről. Együtt emlékeznénk egy életen át tartó szerelemről, ami úgy kezdődött, hogy jóban – rosszban és úgy végződik: míg a halál el nem választ. Vagy talán még az sem. Rozika nénitől kaptam egy kis cetlit, ez volt rajta: „A semmi is lehet valami, a valami is lehet semmi, ahogyan első percben, csak úgy szabad szeretni.”)

Rozika néni kedvence a lencsefőzelék és hozzá Feri bácsinak egy darált hússal töltött lepcsánka:

- 0,5 kg, előző este vízbe áztatott lencse, sárgarépa, zöldség,
- egy kis rántáshoz olaj és liszt, só, bors, cukor, mustár, tejföl, ízlés szerint.

A lepcsánkához:

- 40-50 dkg darált hús,
- 1 fej hagyma,
- só, bors, paprika, (megsütve kell a lepcsánkára halmozni egy kanállal és befedni egy másik réteggel, majd megfordítani.)
- 8-10 nagy burgonya reszelve,
- 3-4 gerezd fokhagyma,
- 4 tojás,
- kb.: 25 dkg liszt, só bors.

Szabó Mariann

Középpontban a sport...

A Hajdúdorogi Móra Ferenc Általános Iskola és Alapfokú Művészeti Iskola a Honvédelmi Sportszövetséggel kötött megállapodás során olyan nemes ügyet vállalt fel, amely által a következő fogalmak kerülnek a figyelem középpontjába: honismeret, szülőföld, biztonság, hazafias nevelés, honvédelem, fiatalság, aktív közösségek, új ismeretek.

A Honvédelmi Sportközpont által nyújtott programok lehetőséget biztosítanak a csapatmunkára, a sport adta élményekre, igazolja az egészséges jövő szükségességét.

Mislovics Andrea
intézményvezető

Kedves Olvasók!

Felső tagozatos tanulóként február első napjaiban haditechnikai ismeretekkel vértettek fel, de már izgatottan várom az önvédelmi oktatást és a küzdősportok bemutatóját is. Milyen egy akadálypálya, mi az, hogy tájfutás, hogyan tehetünk egészségünkért? Ez a következő hetek előzetes programterve nekünk, diákoknak.

Tudják, hogy először remegő kézzel nyúltam a lézerpisztolyhoz? Annyira izgultam, hogy a játékokból ismert – kíváncsian figyelt – eszközt a kezembe vehetem. Kipróbálhattam „élesben” a lövészetet. Rájöttem, hogy mennyi önfejelem, figyelem, kitartás kell az eredményességhez, a telitalálathoz. Átéltettem, hogy hogyan tudunk örülni egymás sikerének, egy felvillanó zöld fény mekkora hitet adhat, hogy tehetségesek vagyunk valamiben, nemcsak a számítógépes játékban, hanem a való életben is, a „védelem” tekintetében.

Kerékgyártó Ferenc
7.a osztályos tanuló